

Publicerad 2011-01-09 19:16 av Bhenth

Sanning och kärlek går hand i hand. Ibland tar det ett tag innan dom möts. Sen är dom förälskade livet ut.

Lögnhalsen som blev rak.

Att smyga som en katt runt het gröt var inte hans cup of te. Han brukade istället vara så rak han kunde. Han kunde säga det han tänkte några sekunder efter att han tänkt tanken. På gott och ont. Det brukade hända saker när han var på möten bland nya människor. Ärlighet är långt ifrån alla som kan hantera när de möter en så hängiven utövare av denna ovanliga företeelse. Vita lögner och svarta. Båda finns och används. Men inte av honom. Inte längre.

Han hade ljugit. Mycket och fantasifullt och väldigt trovärdigt. Helt enligt regelboken. Om det nu finns en sådan för bra lögner. Det hade fört honom från hans vardag till färgrika och spännande upplevelser i många olika bekantskapskretsar. Det hade känts skönt och rikt. Han hade hållit på så ända tills förra året. Då hade det hänt något som förändrat allt.

På en träff med några arbetskamrater kom det några vänner till en av de som var inbjudna från hans jobb. De hade gått ut och ätit på en restaurang i staden där han bodde. Han hade som vanligt en massa spännande saker att berätta för sina vänner. Smord i käften. Den ena historien knöts på ett listigt sätt ihop med nästa. Och nästa. Ett rikt liv där han njöt av varje dag. Struntade i vad andra tyckte och ville. En stark och envis person som hade klara mål i livet. Det trodde hans vänner och han höll upp lögnen med flera uppdaterade historier om de senaste dagarnas händelser.

De nyanlända vännerna satte sig ner vid bordet där de satt på restaurangen. HON satt till vänster om honom. Inte mitt emot men ändå så pass nära att hon kunde betrakta honom när han pratade utan att bli beskylld för att stirra. Och det gjorde hon. Beträktade honom. Hon gjorde det i över en timma utan att säga något. Han såg att hon tittade på honom. Som de andra gjorde när han pratade. Men hon såg på honom även när han var tyst, på ett diskret sätt som bara han uppfattade. Trodde han i alla fall.

Efter en timma började hon att prata med honom. Hon konfronterade hans berättelser med frågor och kommentarer. Frågade om detaljer med ett tonläge som tydde på att hon var intresserad. Och ställde frågor igen och knöt samman händelser han berättade på ett sätt som till slut gjorde att hans historia började läcka. Dom svar han gav på hennes frågor stämde inte med vad han berättat tidigare. Och hon fortsatte att fråga. De andra började också ställa frågor om hans berättelse. Berättelsen var egentligen bara något som hade hänt någon eller några dagar tidigare. Något som var spännande och utöver det vanliga. Och helt osant. Till slut kom det oundvikliga. Hon stack hål på historien och verbalt drog slutsatsen att det inte kunde vara på det sättet han återgav. Och hon pressade honom än mer med frågor. Egentligen meningslösa frågor som inte verkade ha något syfte. Vem brydde sig egentligen om detaljer kring en händelse som inte hade något direkt samband med själva kärnan i historien? Men hennes frågor var långt ifrån meningslösa. Hon gick så långt att hon till slut frågade honom om han verkligen talade sanning om vad som hände. Och hade det egentligen hänt i verkligheten?

Han hade börjat svettas och kom med förklaringar ur hans stora förråd av lögner och fantasier. Hon hade fortsatt att pressa honom så att han till slut hade varit tvungen att ursäkta sig och gå därifrån. Han hade tagit

på sig jackan och gått ut från restaurangen, rejält skakad av detta påhopp av den kvinna som så intensivt gått in för att granska och ifrågasätta hans historier. En kvinna som han bara för några timmar sen trodde satt och i smyg flirtade med honom.

När han kommit ut på gatan och sakta börjat gå över det lilla torget hemåt var det någon som ropade efter honom. När han såg bakåt så såg han att det var kvinnan. Hon kom fram till honom och ville att de skulle gå tillsammans hemåt. När han sa till henne ganska irriterat att det inte var något bra ide för han tyckte att hon varit jäkligt jobbig inne på restaurangen, sa hon att hon hade gjort det hon gjorde en anledning.

Hon förklarade att hon hade blivit kär i honom nästan direkt som hon såg honom. Hon hade suttit och betraktat honom så länge och sett så mycket i honom som hon aldrig hade sett i någon förut. Hon tyckte om hans röst, hans gester och hans ansiktsuttryck när han berättade. Och hon älskade hans skratt. Men när hon hört på honom en stund så såg hon något mer. Hon såg att han öste ur en sjö av historier och kryddade dom med orientaliska örter för att dom skulle smaka så delikat som möjligt. Och hon såg också att hans åhörare var hungriga på det han bjöd på. Och hon blev fast besluten att se vad som fanns bakom hans verbala wienervals av rosa lögner. När hon till slut hade fått honom att gå och avslöjat honom inför hans vänner med att ljuga så förstod hon. Hon ville ha honom. Hon ville ha honom till varje pris och hon ville ha hela honom. Men bara det som var äkta av honom. Därför var hon tvungen att se om hur han reagerade när hon konfronterade honom så hårt. Och hon visste det hon hade anat hela tiden. Glöden inuti honom fanns fortfarande kvar även utan lögner.

De hade gått tillsammans hem den kvällen. Och hade varit tillsammans sen dess. Han hade berättat om sitt liv, sina tankar och sina drömmar. Och till slut sina syften och sina historier. Och hur de uppstod. Hon hade klätt av honom naken och fått honom att se sig själv som han var. Och han hade förstått att han inte alls behövde krydda sin vardag med osanna historier för att andra, och han själv, skulle tycka att det var färgrikt nog.

Han hade börjat, först i liten skala sen fullt ut, att vara ärlig och rak. Han hade börjat göra det han ville innerst inne. Säga det han tyckte och kände och ville. Och se få saker gjorda. Och så hade underverken börjat ske.

Han slutade sitt jobb. Han började resa. De reste tillsammans till länder i Europa. Till länder i Asien. Och till länder i Afrika. Han började göra en skillnad för andra människor. Och han njöt av lättnaden och friheten som bara en helt ärlig och uppriktig person kan känna. En person som kunde använda sin fantasi och kreativitet till något äkta i stället för den väv av lögner som så många år hållit uppe hans liv och bekantskap i syntetiska vajrar.

Nu behövdes inga vajrar eller rep för att kunna synas eller för att få hans vänner att lyssna på honom. Av de många vänner han haft under så många år så fanns bara två kvar. Det var dom två som stått vid hans sida när hans beaktelse kommit. För den kom. Först på hans jobb. Sen bland vännerna som han brukade gå ut med. Och till slut så fanns bara de två vännerna kvar. Och så hon. Hon som fått honom ur bubblan och som

älskade honom.

— — — — —
Livet leker med den som vill leka. Men ger man sig in i labrynter så räcker ingen hjärna i världen till för att hitta vägen tillbaka till labyrintens början utan någon vid sin sida som ser vägen. För vägen finns inte framför en. Den finns inom en och ser man inte det själv måste man bli visad av någon. Någon som älskar en så naken som man bara kan vara tillsammans med någon som själv har sökt och hittat sanningen inom sig själv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bhenth med Poeter.se id #36061 innehar upphovsrätten